

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Nagy és Társa Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek dr. Bándi Gábor ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen megbízási díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. augusztus 27. napján kelt 17.G.41.796/2008/8. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 175.000,- (Egyszázhetvenötezer) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a 2007. május 17. napján kelt megbízási szerződéssel az alperes megbízta a felperest a ingatlan címe szám alatt található, az ingatlan-nyilvántartásban ... hrsz.-on nyilvántartott ingatlanok eladásával. A szerződésben az eladási és limitárat egységesen 650.000,- Ft/m² + áfa összegben határozták meg. A 3. pont értelmében sikeres közvetítés esetén a felperes közvetítési díjra jogosult, melynek összege az ingatlan ezen szerződésben meghatározott eladási árának 3 %-a + áfa. A közvetítési díj magában foglalja az ugyanebben a pontban részletezett szolgáltatásokat. Az 5. pont szerint a felek sikeres közvetítésnek, illetve a megbízásban foglalt ügylet teljesítésének azt tekintik, ha ezen ügylet keretein belül a felperes által dokumentáltan nyilvántartott ügyfél és az alperes között jön létre szerződés. Az ügylet abban az esetben is teljesítettnek

minősül, ha a nyilvántartott megtekintőtől történt tudomásszerzés által harmadik személy köt adásvételi szerződést a megbízás tárgyát képező ingatlanra. A 6. pont értelmében a közvetítési díj a megbízás tárgyát képező ügylet teljesítésekor, tehát az ezzel kapcsolatos szerződés aláírásával, illetve az első pénzmozgással egyidejűleg esedékes; meg nem fizetése esetén a felperest kötbér illeti meg. A 8. pont rendelkezett arról, hogy az alperes a szerződés bemutatásával legfeljebb három munkanapon belül köteles a felperesnek bejelenteni, ha az ingatlanra adásvételi, illetve előszerződést köt.

A szerződés tárgyát képező három, külön hrsz.-on nyilvántartott ingatlant az alperes alakította ki, egybenyitva az addig különálló üzlethelységeket, melyre 2005. június 15-én fennmaradási engedélyt, majd az így kialakított 705 m² alapterületű helyiségcsoportra 2006-ban működési engedélyt kapott. A három egybenyitott üzlet egyetlen vizesblokkal és szociális helységgel rendelkezett, az alperesi társaság az A/1. és A/2. alatti egybenyitott ingatlanokban eltérő tevékenységet végzett.

A perben nem álló **D. S.** a felperes közvetítésével 2007. szeptemberében megtekintette az ingatlanokat, majd ezt követően közvetlenül az alperessel folytatott további egyeztetést, melynek eredményeként végül a ... hrsz.-ú 256 m² alapterületű üzlethelységet az általa képviselt **D. I. T. Kft.** részére megvásárolta. A vevő tulajdonjogát 2008. februárjában az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték. A szerződő felek erről a felperest nem értesítették, aki miután az ügyletről tudomást szerzett, 2008. május 25-én felszólította az alperest a megbízási díj és a kötbér megfizetésére, felszólítása azonban eredménytelen maradt. A felperes számlát nem állított ki.

A felperes 2008. július 23-án fizetési meghagyás kibocsátását kezdeményezte az alperessel szemben. Az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban módosított kereseti kérelmében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest a Ptk. 478. § (1) bekezdése és 198. § (1) bekezdése alapján megbízási díj jogcímén 4.992.000,- Ft + áfa, valamint kötbér jogcímén 2.496.000,- Ft, továbbá perköltség megfizetésére.

Arra hivatkozott, hogy a megbízási szerződésben nem volt olyan kikötés, hogy az ingatlanok csak együttesen lennének értékesíthetők és a /2. hrsz.-ú ingatlant a felperes sikeresen értékesítette. A közvetítői díj mértékét a megbízási szerződés 3. pontjában a szerződésben megállapított eladási ár 3 %-ában + áfa összegben határozták meg, tehát a megbízási díjat a szerződő felek nem a tényleges eladási árhoz kötötték. Számlát azért nem állított ki, mert az alperes nem adott ki teljesítésigazolást, ami a számla kiállításának előfeltétele lett volna. A felperes főkötelezettsége az volt, hogy megtalálja a vevőt, melynek eleget tett, a szerződésben írt egyéb szolgáltatások nyújtására csak ilyen igény esetén lett volna köteles.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Állította, hogy a megbízási szerződés az ingatlanegyüttes egységes értékesítésére vonatkozott. Mivel a három ingatlan közül csak egy ingatlan került értékesítésre, a felperes a szerződést nem teljesítette. A szerződésben kikötött 650.000,- Ft/m² ár is az egységes értékesítésre vonatkozott.

A felperes azért sem teljesítette a szerződést, mert az abban vállalt egyéb szolgáltatásokat sem teljesítette, valamint követelése idő előtti is, mert számlát nem állított ki, erre tekintettel kötbér követelése is alaptalan. Hivatkozott továbbá arra, hogy a /2. hrsz.-ú ingatlan tényleges eladási ára csak 56.000.000,- Ft volt, ezért a kereset összecszerűségében is eltűzött.

A bizonyítási eljárás keretében csatolta az ingatlanok internetes hirdetését, továbbá egyéb hirdetéseket is annak igazolására, hogy az ingatlanokat az alperes megbízása alapján önálló értékesítésre is hirdette, valamint a szerződésben megállapított limit -, illetve eladási ár nem volt eltűzött. Az elsőfokú bíróság személyesen hallgatta meg peres felek ügyvezetőit és tanúként hallgatta ki **B. T.-t.**

A 2009. augusztus 27. napján kelt 17.G.41.796/2008/8. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5.990.400,- Ft-ot és 728.174,- Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság a felperes a megbízási díj jogcímén előterjesztett igényét megalapozottnak, a kötbérkövetelést alaptalannak találta. A megbízási díj megalapozottsága tekintetében a Ptk. 207. §-a alapján - figyelemmel a Ptk. 200. § (1) bekezdésére és 205. §-ában foglaltakra is - abban a kérdésben értelmezte a felek szerződését, hogy a felperes által nyújtandó szolgáltatást oszthatónak tekintették-e. Ennek megfelelően az alperes köteles volt-e részteljesítést is elfogadni, illetve részteljesítés esetén a megbízási díjat a Ptk. 285. §-a szerint megfizetni.

Rögzítette, hogy a felek által nem vitatott tény, hogy az alperes a hrsz. alatti ingatlanra a felperes közreműködésével megismert vevővel kötött adásvételi szerződést. Az sem vitás, hogy a vevő a bemutatást követően a felperes szakmai segítsége nélkül tárgyalt tovább az alperessel. Az alperes sem igényelte a segítségét a felperesnek, őt az adásvételi szerződés létrejöttéről sem tájékoztatta. Az elsőfokú bíróság a peres felek ügyvezetőinek nyilatkozatait, a tanúvallomást, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat, ezen belül a felek által aláírt megbízási szerződést értékelve a Pp. 206. §-a alapján arra a következtetésre jutott, hogy noha az ingatlan részben egybe volt nyitva és a három üzlet egy közös vizesblokkal és szociális helységgel rendelkezett, a felek a megbízási szerződés megkötésekor nem zárták ki annak lehetőségét, hogy az ingatlanok eladására külön-külön kerüljön sor, illetve nem tartalmazott a felek megállapodása olyan kikötést, hogy a megbízási szerződésben meghatározott közvetítői díj a felperesnek kizárólag valamennyi ingatlan értékesítése esetén jár. A szerződésben nincs olyan kitétel sem, hogy az eladási ár - amely a megbízási díj alapját is képezi - kizárólag valamennyi ingatlan értékesítése esetén alkalmazandó, egyébként pedig az ingatlan tényleges eladási ára szerinti vételár képezné a díj alapját. A felek a szerződésben a megbízási díjat és az alapjául szolgáló négyzetméter árat egyértelműen meghatározták, az alperesi ügyvezető a szerződés aláírásával ezeket a feltételeket nem kifogásolta, noha előadása szerint a megbízási díj csökkentésére az ő kérésére került sor. Ebből arra lehet következtetni, hogy meg volt annak a lehetősége, hogy az egyébként a felperes által készített szerződés feltételeit az alperes igényeinek megfelelően módosítsák.

Az ingatlanok műszakilag, fizikailag és jogilag is megoszthatók. A három ingatlan külön albetétben van nyilvántartva, ezért külön-külön is értékesíthetők. Mindebből következik, hogy a szerződésben rögzített megbízás tárgya osztható, így a Ptk. 285. §-a értelmében az alperes részteljesítést is köteles elfogadni, azaz részteljesítés esetén is köteles a felperesnek teljesíteni, a megbízási díjat megfizetni. Rögzítette még az ítéletében, hogy az alperes lényeges érdekét a háromból egy ingatlan önálló értékesítése nem sérti, hiszen akkor annak eladására nem került volna sor. A felperes ezért mint megbízott a Ptk. 277. §-a alapján a szerződést az egyik ingatlan értékesítésével részben teljesítette, így az értékesített ingatlan alapterületéhez viszonyítottan a szerződés 3. pontja alapján számított megbízási díj megilleti a Ptk. 478. § (1) bekezdése alapján.

A GK. 66. számú kollégiumi állásfoglalás I. pontjára utalással megállapította továbbá az elsőfokú bíróság, hogy a számlaadási kötelezettség elmulasztása vagy késedelmes teljesítése a szolgáltatás teljesítésekor az ellenszolgáltatás esedékessé válását nem érinti, csupán a kötelezett fizetési késedelmét zárja ki, ezért megalapozatlan az alperes idő előtti igényérvényesítésére vonatkozó hivatkozása. Nem tartotta megalapozottnak azt az alperesi védekezést sem, hogy a felperes azért sem teljesítette a szerződést, mert a 3. pontban írt szolgáltatásokat nem nyújtotta, ugyanis a 3. pont nem kötelezően nyújtandó szolgáltatásokat sorol fel, figyelemmel az 5. pontra, amely egyértelműen meghatározza, hogy mit tekintenek a felek szerződés teljesítésének. Végül rámutatott, hogy sürgősségi eljárásnak találta az alperes által indítványozott további tanú, a vevő meghallgatását, mivel olyan kérdésekre kérte a tanú megidézését, amelyet a felperes nem vitatott, illetve, amelynek a jogvita szempontjából nincs jelentősége. Ezért a felperes megbízási díj címén előterjesztett keresetének helyt adva az alperest 5.990.400,-Ft bruttó összeg megfizetésére kötelezte, míg az ezt meghaladó kötbérigényt elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan a marasztalás összegének 1.680.000,- Ft-ra történő mérséklését, és ennek arányában a perköltség leszállítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a felperes alaptalanul állította az elsőfokú eljárás során, hogy azért nem állított ki számlát, mert az alperes a teljesítésigazolástól elzárkózott. A megbízási szerződés ilyen kötelezettséget az alperesre nem rótt. Fenntartotta arra vonatkozó álláspontját, hogy a felperes számla kibocsátására köteles lett volna, ennek hiányában nem kötelezhette volna az elsőfokú bíróság az alperest az áfát is tartalmazó megbízási díj megfizetésére. Számla hiányában áfa összeget megítélni megalapozatlan. Az elsőfokú ítéletben hivatkozott GK. 66. számú állásfoglalás olyan időben született, amikor még nem is létezett áfa. Az elsőfokú bíróság az ellenszolgáltatás részévé tette az államot megillető adót, ugyanakkor számlaadási kötelezettséget nem írt elő a felperes részére.

Változatlanul hangsúlyozta, hogy az alperesnek kizárólag az egységes értékesítés volt az érdeke. Ezt támasztja alá az elsőfokú eljárásban az ügyvezető által becsatolt működési engedély, amelyet a három helyiségre egységesen kapott meg az alperes. Nincs jogi relevanciája annak, hogy a felperes az interneten az ingatlanokat

külön-külön is értékesítésre hirdette, mert erről az alperesnek nem volt tudomása. E körben nem lett volna mellőzhető a vevő tanúkénti kihallgatása sem.

Amennyiben a másodfokú bíróság ezt az álláspontját nem osztaná, úgy a másodlagos fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy a felperes sem vitatja, hogy ténylegesen milyen áron került értékesítésre az eladott ingatlan. A felperesi képviselő előadása szerint a szerződésben az eladási ár és a limitár különbségtétel csak egy tájékoztató jellegű adat. Ha ez valóban így van, azaz a megbízási díj alapját nem a tényleges értékesítési ár, hanem a szerződésben meghatározott eladási ár képezi, úgy az azt eredményezi, hogy az ingatlanközvetítő cégnek közömbös, hogy az ingatlant milyen áron adja el, hiszen a díj alapja a szerződésben rögzített eladási ár.

A Ptk. 474. § (1) bekezdése szerint a megbízott köteles a rábízott ügyet ellátni. Amennyiben a felperes azt csak úgy tudta ellátni, hogy az általa közvetített vevő az ingatlannak csak egy részét vette meg, mégpedig a limitár kevesebb mint egyharmadáért, akkor milyen alapon jár a felperesnek a teljes limitárhoz kapcsolódó megbízási díj. Az alperes álláspontja szerint ez a szerződéses kikötés a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerinti jóerkölcsbe ütköző szerződéses kikötés, amely a Ptk. 228. § (3) bekezdése szerint jogellenes, azaz semmis. A semmis szerződés érvénytelenségére a Ptk. 234. § (1) bekezdése alapján bárki határidő nélkül hivatkozhat, a semmisségre a részleges érvénytelenség szabályait kell alkalmazni.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Hangsúlyozta, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során is vállalta, hogy az alperes teljesítése esetén haladéktalanul kiállítja a számlát, ezáltal az alperes eleget tud tenni az áfa bevallási kötelezettségének, illetve élni tud visszaigénylési jogával.

Hangsúlyozta, hogy az alperes azon állítása, hogy a szolgáltatás oszthatatlan volt és, hogy az alperes kizárólag az egységes értékesítésben volt érdekelt, ellentmond a történeteknek és az alperes korábbi cselekedeteinek is. Az alperes ugyanis a felperes háta mögött egyezett meg az ingatlan értékesítésében az általa közvetített vevővel. A megbízási szerződésben vállalt kötelezettsége ellenére erről nem tájékoztatta a felperest, ezért rosszhiszeműen járt el. Ha a megbízási szerződés tárgya oszthatatlan volt, akkor az alperes egyrészt hogyan tudta csak az egyik ingatlant, azaz a szerződés tárgyának csak egy részét értékesíteni, másrészt ha kizárólagosan az egységes értékesítés volt az érdeke, akkor miért értékesített a három ingatlanból csak egyet.

A kereset összecszerűségével kapcsolatban előadta, hogy a megbízási szerződés a felek szabad akaratelhatározásából jött létre, az alperes sem vitatta, hogy a szerződés módosítására lehetősége volt. A megbízási szerződés egyértelműen meghatározza a megbízási díj alapját, melyet a pert megelőzően az alperes nem kifogásolt. Az ingatlan adásvételi szerződésben szereplő eladási áraként megjelölt összeget a felperes valóban nem vitatta, azonban kifejezte azon véleményét, hogy egy adásvétel esetén a szerződő feleknek bármely okból érdekében állhat a valós vételárnál kisebb összeg szerepeltetése a szerződésben, ezért az ingatlanközvetítő védelmében mindenképpen indokolt és célszerű fix árhoz kötni a közvetítési díjat. A felperes a perbeli követelése a részteljesítésével arányos. A szerződés jóerkölcsbe

ütköző kitélt nem tartalmaz, figyelemmel arra, hogy az adott környéken található ingatlanokat a szerződésben rögzített limitárnál drágábban hirdetik, melyet a felperes az elsőfokú eljárásban igazolt.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében a *clausula rebus sic standibus* elvére hivatkozással előadta, hogy a peres felek tartós megbízási jogviszonyában a kikötött eladási ár az ingatlan egy részének tényleges adásvételekor nem került alkalmazásra, annak eltúlzottan magas volta miatt. Erre tekintettel a szerződés, illetőleg a megbízási díj szerződésben rögzített mértékben történő teljesítése már nem várható el az alperestől, ezért az elsőfokú bíróság ítélete kifejezetten sérti az alperesi érdeket. Amennyiben az alperes tudatában lett volna annak, hogy a megbízási szerződésben rögzített eladási áron sem a teljes, sem az ingatlanok bármelyikét eladni nem tudja, úgy a szerződést meg sem kötötte volna. Álláspontja szerint a szerződés olyan módon való értelmezése, miszerint miközben az alperes a megbízási szerződés egy részét képező ingatlant 218.750,-Ft/m² áron értékesítette és a felperes 650.000,-Ft/m² összegű megbízási díjat követelhet, alapot ad a szerződés Ptk. 236. § (1) bekezdés c) pontja szerinti, a szolgáltatások feltűnő aránytalanságán alapuló megtámadásának lehetőségére. Ezen hivatkozások mindenképpen megalapozzák a másodlagos fellebbezési kérelmét.

A felperes az alperesi észrevétel kapcsán kérte a szerződést követően bekövetkezett körülmények változására, valamint a feltűnő aránytalanságra vonatkozó alperesi hivatkozások figyelmen kívül hagyását, mert álláspontja szerint ezen új hivatkozások előterjesztésére a másodfokú eljárásban már nincs eljárásjogi lehetőség.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Erre tekintettel nem képezte a másodfokú eljárás tárgyát a felperes elutasított kötbérigénye.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy a fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, helytálló jogi következtetéssel és megalapozott jogi indokolással kötelezte az alperest a keresetben érvényesített megbízási díj megfizetésére.

Rögzíti a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a felek között létrejött szerződés tartalmát a Ptk. 207. § (1) bekezdése alapján helytállóan értelmezte, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, jogi következtéseinek indokait az ítéletében részletesen megadta, mellyel a másodfokú bíróság is egyetértett, annak felülmérlegelésére nem látott alapot.

A fellebbezés, illetve a fellebbezés kiegészítés kapcsán az alábbiakra mutat rá a Fővárosi Ítéltábla.

Az elsőfokú bíróság az egységes bírói gyakorlatnak megfelelően kötelezte az alperest az áfával növelt megbízási díj megfizetésére.

A Legfelsőbb Bíróság a Pfv.VII.22.143/2005/5. számú felülvizsgálati ítéletében kifejtette, hogy a számlázási kötelezettség elmulasztása az ellenszolgáltatásnak a szolgáltatás teljesítéskor való esedékessé válását nem érinti és nem befolyásolja a vállalkozási díj részét képező áfa fizetési kötelezettséget sem.

Ezzel összhangban álló határozatot hozott a Pécsi Ítéltábla az Fpkf.IV.30.266/2006. számú felszámolási ügyben hozott határozatában, kimondva, hogy a számla-kiállítás kötelezettséggel és áfa visszaigényléssel kapcsolatos vita tipikusan pénzügyi jogi, adójogi vita, a hitelezői igény fennállása körében nem értékelhető, elbírálása az adóhatóság feladatkörébe tartozik.

Az alperes a másodfokú eljárásban hivatkozott a szerződés megbízási díj mértékét megállapító rendelkezésének a Ptk. 200. § (2) bekezdésének utolsó mondata szerinti semmisségére, jóerkölcsbe ütközés címén.

Bár ezt a hivatkozást az alperes első ízben csak a fellebbezésében terjesztette elő, a másodfokú bíróság azt érdemben vizsgálta, figyelemmel a Ptk. 234. § (1) bekezdésére, amely szerint a semmis szerződés érvénytelenségére - ha a törvény kivételt nem tesz - bárki határidő nélkül hivatkozhat, továbbá az e körben kialakult állandó bírói gyakorlatra, amely szerint a szerződés semmisségét a bíróság hivatalból is köteles figyelembe venni.

Az alperes álláspontja szerint azért semmis a megbízási díj szerződésben megállapított eladási árhoz viszonyított kikötése, mert ez nem teszi érdekeltté a megbízottat abban, hogy az ingatlant a limitár felett értékesítse, hiszen a megbízási díj a limitár alapján jár akkor is, ha az ingatlant - mint jelen esetben is - jóval olcsóbban lehet csak eladni.

A hivatkozott szerződéses kikötést a másodfokú bíróság nem találta jóerkölcsbe ütközőnek, ugyanis a felperes általi értékesítés esetén magából a szerződésből következik, hogy az ingatlan a limitárnál olcsóbban nem értékesíthető, azaz a hivatkozott szerződéses rendelkezés nem teremt lehetőséget a felperes számára jóerkölcsbe ütköző módon arra, hogy a megbízás tárgyát alacsony áron értékesítse, de igényét mégis a kikötött eladási ár alapján érvényesítse a megbízóval szemben. Limitáras megbízás esetén ugyanis a szerződés csak a megbízó által megadott limitáron vagy annál kedvezőbben teljesíthető. Jelen esetben az alperes a felperes által közvetített vevővel a fenti érvényes szerződéses kikötés ismeretében - saját kockázatára - kötött a limitárnál alacsonyabb eladási áron adásvételi szerződést.

Osztotta a másodfokú bíróság a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakat abban a kérdésben, hogy a fellebbezés kiegészítésben előadott további két hivatkozás, egyrészt a szerződéskötést követően megváltozott körülményekre, másrészt a szerződés feltűnő aránytalanság miatti megtámadására a Pp. 235. § (1) bekezdése, továbbá az elsőfokú bíróság által tartalmában is felhívott Pp. 141. § (6) bekezdése alapján az eljárásnak ebben a szakában érdemben nem vizsgálható.

Az elsőfokú bíróság két tárgyalást tartott. Az első, 2009. április 7. napján megtartott tárgyaláson hozott végzésében - a Pp. 3.§ (3) bekezdésének megfelelő

tájékoztatást követően - 15 napos határidővel felhívta a feleket további bizonyítékaik, indítványaik előterjesztésére, továbbá az alperest az ezen a tárgyaláson előterjesztett tanúbizonyítási indítványának pontosítására. Az alperes ezt követően a 6. és 7. sorszámú beadványaiban tette meg bizonyítási indítványait, a fellebbezés kiegészítésben írt, kétirányú védekezését, azok ténybeli alapját nem adta elő, e körben bizonyítási indítványa nem volt. Az elsőfokú bíróság az augusztus 27-én tartott második tárgyaláson hozta meg az ítéletét.

A Pp. 235. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvező határozat eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.

A 141. § (6) bekezdése úgy rendelkezik, ha a felek valamelyike tényállításának, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékainak előterjesztésével - a (2) bekezdésben előírt kötelezettsége ellenére - alapos ok nélkül késlekedik és e kötelezettségének a bíróság felhívása ellenére sem tesz eleget, a bíróság a fél előadásának, előterjesztésének bevárása nélkül határoz, kivéve, ha álláspontja szerint a fél előadásának, előterjesztésének bevárása a per befejezését nem késlelteti.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - érdemben helytálló indokaira utalással - helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes bruttó ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költségének megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján a pertárgyértékre figyelemmel állapította meg.

Budapest, 2010. április hó 15. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

. Kurucz Zsuzsánna sk.

bíró

A kiadmány hiteléül:

bíróági tisztviselő